

Варто зауважити, що сучасні аудіовізуальні медіа та мобільна журналістика відрізняються від того, що було в минулому столітті. Засоби масової інформації (ЗМІ) минулої епохи були обмежені телебаченням, радіо та газетами, а їхній вплив був більш централізованим та однобічним.

На відміну від традиційних ЗМІ, які мали централізований та почасти однобічний контент, сучасні медіа надають споживачам більше можливостей контролювати та обирати новини, які відповідають їхнім інтересам і переконанням.

Питання перевірки фактів є одним із найважливіших аспектів мобільної журналістики. Тому важливо розвивати навички відбору джерел і фактів, які використовуються в матеріалах, сприяти дотриманню відповідних стандартів професійної журналістики серед громадських журналістів.

Загалом сучасний медійний ландшафт надзвичайно складний та динамічний, і розуміння його впливу на суспільство стає ключовим завданням для журналістів, споживачів та виробників медіаконтенту. Свідомий аналіз і критичне мислення є інструментами, які допоможуть забезпечити свідоме та відповідальне споживання інформації.

О. Мусієнко

ВІДЕОХОСТИНГ ЯК НОВІТНЄ ЯВИЩЕ АУДІОВІЗУАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ

О. Musienko

VIDEO HOSTING AS A NEW PHENOMENON OF AUDIOVISUAL CULTURE

Сучасна аудіовізуальна культура невпинно перетинається з художньою культурою, компактність форм мобільних зображень, таких як твори відеохостингів, надали значний поштовх до поширення такого нового напрямку візуальної культури, як культура модернізації, демократизації та глобалізації.

Зростаючий акцент на масовій віртуалізації в сучасній медіакulturі наразі розмиває традиційно зрозумілі межі й категорії виробництва та поширення аудіовізуального твору. У наш час будь-хто, хто має смартфон, може стати автором аудіовізуального продукту, а саме створити твір, який світова аудиторія зможе побачити, оцінити та поширити. Відеохостинг стає місцем, де кожен день авторами\ глядачами створюються нові авторські культурні та мистецькі наративи.

Відеохостинг різко змінив мету створення твору мистецтва. Нова норма полягає в тому, щоб отримати увагу та підтвердження (здебільшого вподобайки, коментування й репости) переважно від абсолютно незнайомих людей. Наприклад, відеохостинг Instagram став тією платформою, де можна створити та поширити твір з метою продемонструвати власне життя. У своїх відео влогери-аматори використовують як документальні засоби, так і новітні художні технології. Тому наразі традиційні ігрові та документальні жанри стають на один щабель і поєднуються в межах створення новітніх жанрів відеохостингу. Однак попри те, що відеохостинг наразі є найдоступнішою платформою для самовираження та самоідентифікації, більшість авторів намагаються наслідувати один одного.

Технологічні інновації, зростання нової й наявної аудиторії та нові нормативні рамки призводять до розширення і диверсифікації художньої та масової культур. Однією з найважливіших характеристик нинішньої аудіовізуальної культури стає центральна роль сучасних віртуальних осередків та їх поширення. Наразі

відеохостинг як новітнє явище аудіовізуальної культури можна інтерпретувати як каталізатор зростання віртуалізації неоднорідної масової культури, головною відмінністю якої стає доступність виробництва та поширення авторського аудіовізуального твору.

В. Бескорсий

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ АКУСТИЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК МУЗИЧНИХ ЗАЛІВ ТЕАТРІВ

V. Beskorsyi

COMPARATIVE ANALYSIS OF ACOUSTIC CHARACTERISTICS OF MUSIC HALLS OF THEATERS

Акустичні характеристики залів театрів прийнято оцінювати за параметрами, які можна поділити на об'єктивні та суб'єктивні. До об'єктивних параметрів слід віднести параметри, котрі можливо отримати за допомогою вимірювальної апаратури. Суб'єктивні параметри оцінюють фахівці, які мають належний досвід акустичної експертизи. Спробуємо встановити зв'язок між суб'єктивними та об'єктивними параметрами оцінювання акустичних характеристик відомих італійських театрів. З цих питань у літературі опубліковані численні, іноді суперечливі результати. Найбільш прийнятні до практичного використання критерії, запропоновані відомим американським експертом з акустики Лео Беранеком. Розпочнемо з історичної довідки.

Театр Сан-Карло в Неаполі (Італія) вважається найстарішим діючим театром у стилі бароко в Європі. Він був відкритий 4 листопада 1737 року за часів короля Карла Бурбона, який подарував столиці двох Сицилій цей величний оперний театр. Сан-Карло процвітав до руйнівної пожежі 12 лютого 1816 року. Відновлений Сан-Карло був відкритий 12 січня 1817 року. Окрім розширення сцени та появи оркестрової ями, за рекомендацією Джузеппе Верді у 1872 році, глядацька зала не зазнала суттєвих змін. Багато відомих артистів, диригентів та художніх керівників зробили свій внесок у добру репутацію театру. Театр і досі цінують за якість звуку, особливо під час оперних вистав. Мистецьку історію театру можна прочитати за посиланням.

Муніципалітет Салерно (Італія) вирішив побудувати новий театр у 1843 році. Численні перешкоди та спірні питання стосовно проекту, місцерозташування будівлі, вартості тощо затримали будівництво, яке розпочалось лише у 1864 році. Зрештою, Муніципальний театр був відкритий у 1872 році і перейменований на театр Верді у 1901 році. Архітектором, який створив перший проект нового театру, був Гаetano Дженовезе. З 1836 по 1846 рік він займався будівництвом крила до Королівського палацу в Неаполі, розташованого неподалік театру Сан-Карло. Ця обставина могла вплинути на перший план Дженовезе. На жаль, його малюнки втрачені. Однак є припущення, що глядацька зала нового театру була задумана як зменшена копія старого театру Сан-Карло. 15 грудня 1863 року міська рада Салерно ухвалила рішення про будівництво театру, а архітекторові Антоніо Д'Амора було доручено розробити проект. Його креслення також, на жаль, втрачені, але зберігся детальний технічний звіт для тодішнього мера Маттео Луччіані. Д'Амора згадував про «пропорцію» Сан-Карло і в інших розділах своєї доповіді. З часу свого відкриття